

voltant de les flors, deixant escapar am to doctoral alguns termes barbres de grec o de llatí. En Charcot no li escatimava ni les xanxes ni ls epigrames; més d'una vegada s donà l gust maligne de caricaturar-lo.

Amb el motiu d'«Ornithorinc», el dibuixava excursionant per les montanyes de Suiça, amb un embraçador equipatge d'eines, bosses, caixes i cartrons, un veritable cargament de matxo. Tenia la dolça ilusió de creure-s a la vegada competent en totes les branques de l'història natural: geologia, botànica, entomologia. Si l'escoltaveu, sabia de tot, sense oblidar la medicina. I en Charcot, que no era pas tendre pera ls falsos savis, el tractava de bona gana de mico. Així feu son retrat. És una de ses millors caricatures.

En Charcot professava, per lo demés, un despreci singular per totes les moneries humanes.

No obstant, se mostrava am les besties d'una tendresa i d'una indulgència extremes. Imprecava als caçadors, però tolerava totes les fantasies d'un goç.

A exemple den Teniers, qui no poques vègades exercitá la seva satira pintant micos ocupats en imitar els treballs dels homes, en Charcot va compondre semblants parodies, i fins no va temer d'aplicar-les als seus propis colegues.

Car ja era professor de la Facultat quan va dibuixar aquest *Areopage* simiesc, de tant burlesca xuscada, i de la qual pot-ser que més d'un figurant no hauria tingut el bon gust de riure-n. Quina faularia picant en aquest tribunal de micots! Quina diversitat i quina sinceritat en les actituds! Quina habilitat en agafar la nota comica i traduir-la am mordent ironia! Ben tonto qui sen hagués enfadat! Per lo demés, en Charcot no n feia cas; aquestes fantasies eren els seus abandons: no havien de divertir més que an ell mateix. Però mereixen esser conegudes avui, encara que no sigui sinó pera fer entreveure una de les formes més curioses de l'esperit d'observació de que estava dotat en Charcot.

La més famosa segurament de ses composicions satiriques és una caricatura d'un corteig de la Facultat.

En cap s'avança l macer doblegant-se baix el pes de son feix caduceu d'argent. El còs de professors el segueix, d'estatures i rostres diversos: els grans i els petits, els grossos i els magres, els calvos, els afeitats, els cabelluts, els barbuts, els que hi veuen clar i els que porten ulleres, els que, ferament, van aixecant el cap, i els que marxen inclinant llur nas cap a la llur valona.